

Cultura și Biserica

Trebuie ca Biserica să se adapteze la cultura? Aceasta este întrebarea pe care mulți Creștini și-o pun încercând ca prezența lor să fie cât mai relevantă în lume.

Majoritatea denomiunilor răspund la această întrebare cu un DA foarte hotărât. Liderii acestor grupări s-ar adapta mai degrabă la cultură decât să fugă de ea, lucru care de altfel pare a fi acceptat din ce în ce mai ușor de către mulți Creștini. Mulți spun că biserica tradițională nu mai ajunge la cei pierduți, așa că, dacă vor să ajungă la cei pierduți Creștinii trebuie să arate mai mult ca lumea din jurul lor.

Ideea că poporul lui Dumnezeu trebuie să se adapteze la cultură, nu este ceva nou. La sfârșitul perioadei judecătorilor, Israel s-a apropiat de Samuel și a spus: "...acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile" (1 Samuel 8:5). Samuel n-a văzut cu plăcere cererea lor pe care a luat-o ca pe o respingere a conducerii sale, însă Dumnezeu i-a arătat că cererea lui Israel înseamnă mai mult decât atât; "...nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei", a spus Dumnezeu, "...M-au părăsit..." (1 Samuel 8:7-8). Din acest exemplu putem înțelege cu ușurință că poporul lui Dumnezeu, în orice timp și-n orice generație, trebuie să ia în considerare mult mai mult decât cultura și schimbările social-politice din această lume. Lumea aceasta se schimbă, de la un deceniu la altul, iar în unele situații îmbrățișând cultura înseamnă a-L respinge pe Dumnezeu.

Când te gândești la Israelul lui Dumnezeu din Vechiul Testament poți vedea cum cultura s-a dovedit a fi o capcană pentru poporul lui Dumnezeu. Cultura este o fundație șubredă pentru biserici după cum a fost pentru Israel. Lumea noastră este în continuă schimbare. Ce se întâmplă cu biserica care caută să se adapteze la cultură atunci când aceasta se schimbă de la deceniu la deceniu? Atunci când cultura este principalul considerent, Creștinii își pierd echilibrul și menirea de a mai fi "sarea pământului" și "lumina lumii" (Matei 5:13-16).

În plus, apare problema compromisului. Biserica este prinsă ca într-o menhină, în a încerca să ajungă la (în) lume fără a deveni parte din ea. Isus a cunoscut această provocare. El s-a rugat pentru ucenicii Săi să fie în lume, dar să nu fie parte din lume (Ioan 17:15-16).

Ar trebui să luăm seama la strategia evanghelistului cel mai de succes din istorie, apostolul Pavel. Scriind bisericii din Corint, el a spus: "...M-am făcut tuturor totul, ca oricum, să măntuiesc pe unii din ei." (1 Corinteni 9:22). Acest lucru sună ca o încercare de adaptare la cultura grecilor din Corint. La prima citire pare că asta a fost preocuparea principală a lui Pavel. Dar apoi el spune: "Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea." (1 Corinteni 9:23). Aici este secretul, cât de departe putem merge în a ne "adapta" la cultură? În primul rând, nu trebuie să uităm motivul pentru care Hristos ne-a lăsat în lume. Noi suntem aici pentru a predica Evanghelia. Dacă noi vom căuta să "adaptăm" biserica până când aceasta devine parte a acestei lumi, atunci am eșuat în misiunea noastră. Evanghelia este ancora noastră atunci când se schimbă marea. Lumea în care trăim este ca o mare al cărui flux și reflux, odată ne lasă pe uscat altădată încearcă să ne înece. Atâta timp cât Evanghelia este esențială pentru eforturile noastre nu vom face greșala înaintașilor Israeliți.

Nu este nimic greșit în a căuta noi modalități de a ajunge la cei pierduți. Trebuie doar să nu ne

abatem de la misiunea noastră, încât să ne regăsim într-un efort fără sens, de a ajunge la cei pierduți respingându-L pe Dumnezeu care ne-a trimis să predicăm Evanghelia Lui.